

SANCTUS

Święci i błogosławieni

Styczeń

Nr XXXVII

św. Genowefa (3 stycznia)

Genowefa urodziła się w 422 r. w Nanterre pod Paryżem. Pochodziła z rycerskiego rodu. Po śmierci rodziców udała się do Paryża. Tam z rąk miejscowego biskupa otrzymała welon dziewicy poślubionej Panu Bogu. Niedługo zaczęła gromadzić wokół siebie inne kobiety i zaprawiać je do podobnego trybu życia. Utrzymywały się one z pracy swoich rąk, a wolny czas poświęcały odwiedzaniu chorych i niesieniu pomocy opuszczonym. Genowefa kilkakrotnie stawała się wybawicielką Paryża. W roku 451 na wieść o nadciągających Hunach pod wodzą Attyli powstał popłoch w mieście, gdyż obawiano się najazdu hordy. Genowefa zachęcała do zachowania spokoju, przepowiadając, że Bóg ochroni miasto, jeśli jego mieszkańcy podejmą modlitwę i post. Rzeczywiście Attyla skierował swoje wojsko w inną stronę. Ominął Francję i udał się do Italii. Gdy mieszkańcom Paryża groził głód, zorganizowała flotyllę rzeczną, która zaopatrzyła miasto w żywność. Do ubożego domku Genowefy przychodzili nie tylko ludzie prosić, ale także i możni, by prosić ją o modlitwę i radę. Wśród nich znaleźli się również królowie Francji - Hilderyk i Chlodwik. Pan Bóg nie szczędził Genowefie trudnych prób. Zmarła w sędziwym wieku 3 stycznia 500 lub 502 r. **Modlitwa:** Ześlij Panie ducha inteligencji i miłości, którym napełniłeś Twoją Córkę Genowefę, abymy chętni do służby Tobie i starający się do Niej upodobnić, podobali się Tobie przez naszą wiarę i całe życie. Amen

św. Marcelego I (16 stycznia)

Marcelego I jako archidiecezjanin odgrywał kluczową rolę w Kościele po śmierci papieża Marcelina. Pontyfikat Marcelego I trwał krótko - od maja 306 roku do 16 stycznia 307 roku. Korzystając z chwilowej przerwy w dręczeniu Kościoła, związanej ze zmianą rządów w cesarstwie rzymskim, zreorganizował rozbitą w wyniku prześladowań administrację kościelną. Dużo przykrości doznał ze strony tzw. lapsi - chrześcijan, którzy w czasie prześladowań wyrzekli się wiary, a potem powracając do Kościoła nie chcieli poddać się wymaganym warunkom pokuty. Większość wspólnoty Kościoła rzymskiego wypowiedziała posłuszeństwo Marcelego I z powodu rozbieżności w kwestii prawa do cofania lub przedłużania pokuty. Doszło do przelewu krwi i cesarz Maksencjusz (ok. 279-312) oskarżył papieża Marcelina I o wywołanie publicznych niepokojów. Obito go różgami, a następnie zesłano na wygnanie. Zmuszono go, by został pasterzem bydła. Po wielu udrękach zakończył swoje życie w nędzy. W ikonografii św. Marcelego przedstawiany jest w stroju papieskim. Jego atrybutami są: dyscyplina, konie przy żłobie, osioł. **Modlitwa:** Boże przez przykład życia św. Marcelego naucz nas, że każda ofiara i prześladowanie może nas przybliżyć do Ciebie, który jesteś naszą Wiarą, Nadzieją i Miłością. Przez Chrystusa, Pana naszego. Amen

św. Wilhelm z Bourges (10 stycznia)

Wilhelm z Bourges, znany także jako Wilhelm z Donjeon albo Wilhelm Wyznawca, urodził się około 1155 r. w Nevers we Francji. Był członkiem znanej rodziny hrabiowskiej. Jego ojciec, Baldwin, planował dla niego karierę wojskową. Oddał go na wychowanie pod opiekę Piotra Pustelnika, archidiacona w Soissons, jego wuja. Po włączeniu w stan duchowny, został kanonikiem w Soissons i w Paryżu. Po pewnym czasie opuścił świat i wstąpił do zakonu. Z powodu napięć i nieporozumień pomiędzy kapłanami tego zakonu a braćmi nie mającymi święceń, opuścił go i wstąpił do cystersów. W Pontigny przyjął habit. Z czasem został opatem, najpierw w Fontaine-Jean, a potem w Chaalis. Wilhelm miał szczególną cześć wobec Najświętszego Sakramentu; wiele czasu spędzał u stóp ołtarza. W 1200 r. duchowieństwo Bourges wybrało go na swojego arcybiskupa. Ta wiadomość go zasmuciła. Tylko dzięki poleceniu swojego przełożonego, opata Citeaux, zgodził się przyjąć tę godność. Nie przestał jednak podejmować wielu wyrzeczeń, łącznie z noszeniem włosienicy i nie jedzeniem mięsa. Pragnął wziąć udział w misji wśród albigensów; zmarł jednak kłęcząc na modlitwie 10 stycznia 1209 r. W swoim testamencie prosił, by pochować go we włosienicy i w popiele. Świadkowie zeznali, że za życia dokonał osiemnastu cudów; kolejnych osiemnaście cudów wydarzyło się za jego przyczyną już po jego śmierci. **Modlitwa:** Boże, Ty nam dałeś w świętym Wilhelmie, oparcie, wzór ewangelicznej doskonałości, spraw, abyśmy wśród zmiennych kolei życia całym sercem umiłowali sprawy niebieskie. Przez Chrystusa, Pana naszego. Amen.

św. Wawrzyniec lustiniani (8 stycznia)

Wawrzyniec urodził się w 1381 r. w znanej rodzinie, z której pochodzi kilkoro świętych. Na jego dalsze życie duży wpływ miała pobożność matki. W 1400 r. wstąpił do kongregacji kanoników na wyspie nieopodal Wenecji. Podziwiano go za jego ubóstwo, umartwienia i żarliwość w modlitwie. Kongregacja została przekształcona we wspólnotę osób świeckich. W 1406 r., po przyjęciu święceń kapłańskich, Wawrzyniec został wybrany przełożonym tej wspólnoty, a wkrótce - generałem zgromadzenia. Przygotował wówczas konstytucje, które gorliwie wprowadzał w życie. W tym samym czasie papież Eugeniusz IV mianował go biskupem Kastylii. Wawrzyniec zmarł 8 stycznia 1456 r. Jego dzieła, przede wszystkim listy i kazania, były wielokrotnie wydawane drukiem. Uderza w nich wielkie nabożeństwo do męki Jezusa. **Modlitwa:** Miłosierny Boże, z gorącej miłości ku Tobie święty Wawrzyniec wiernie bliźnim. Spraw, abyśmy miłowali to, co on miłował, i wypełniali to, czego uczył. Przez Chrystusa, Pana naszego. Amen.